

”הִיָּה אִישׁ – וְרָאוּ: אֵינָנוּ עוֹד;
קִדְּםָּ זְמַנּוֹ מֵת הָאִישׁ הַזֶּה,
וְשִׁירַת חַיָּיו בְּאִמְצַע נַפְסָקָה;
וְגִדּוֹל מְאֹד, מְאֹד הַכָּאֵב!
הִיָּה אִישׁ – וְרָאוּ: אֵינָנוּ עוֹד,
וְשִׁירַת חַיָּיו בְּאִמְצַע נַפְסָקָה;
עוֹד שִׁיר מְזֻמּוֹר אֶחָד הִיָּה-לוֹ,
וְהִנֵּה אֶבֶד הַמְזֻמּוֹר לְעַד,
אֶבֶד לְעַד!”

(חיים נחמן ביאליק)

אביב, טליה וסימור, אהובותינו היקרות, הייתן נערות, וכאלה לנצח תישארו. שירת חייכן הצעירה ומלאת החיים נדמה בטרם עת, אך קולה מהדהד בנו. שיר המזמור שהותרתן אחריכן – אותו נגן כאן, מעתה ועד עולם, יחד, ונזכור אותו, נזכור לעד.

וְאַתֶּם זֹכְרִים רַק פְּנִים

אֶל תִּשְׁכְּחוּ אֶת הַיָּדִים הַמוֹשְׁטוֹת

וְאֶת הַרְגָּלִים הַרְצוֹת בְּקִלּוֹת וְאֶת הַמְּלִים

זָכְרוּ וְהִזְכִּירוּ לְפָרִי שְׁנֶשֶׁר , אֶת הָעֵלִים וְאֶת הָעֶנְף .

הַזְכִּירוּ לְקוֹצִים הַקְּשִׁים שֶׁהָיוּ רַכִּים וִירוֹקִים בְּאֶבֶיב .

וְאֶל תִּשְׁכְּחוּ שְׁגָם הָאֶגְרוֹף הִיָּה פֶּעַם כִּף יָד פְּתוּחָה וְאֶצְבָּעוֹת.

(יהודה עמיחי)

אביב, סימור וטליה אהובותינו, לכאב האובדן העצום אין פה, ואין לו מילים. ליבנו דווה ואכול געגועים, ולא נשכח את הפרי שנשר, וזכור נזכור את העלים ואת הענף. נזכור שגם הקוצים היו רכים וירוקים באביב חייכן, והאגרוף הקמוץ, הלב הנחמץ, בימי הסתיו והקרה, ייפתחו בעתם בלבנו לאהבה, לנחמה, לזיכרון עד.

אביב, טליה, סימור,

תהא נשמתכן צרורה בצרור החיים.